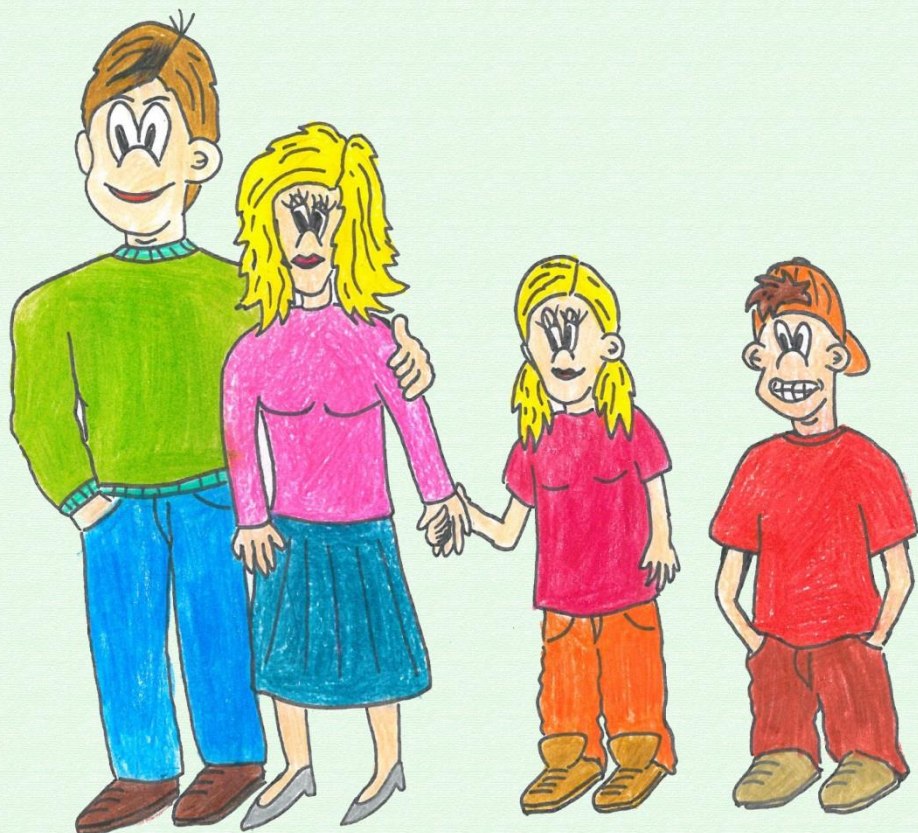

Nehnojte zahrádky kyselinou

Jiří Glet

Jiří Glet

**NEHNOJTE ZAHRÁDKY
KYSELINOU**

1. FELIX PŘEDSTAVUJE SEBE A SVOU RODINU

Ve škole nás všechny učí, že je slušnost se nejdříve představit. Tak tedy, jmenuji se Felix Skála a začátkem září budu žákem 8.C jedné pražské základní školy. Naše rodina bydlí v typickém třípokojovém bytě v paneláku na sídlišti Prosek. Tatínek sice tvrdí, že patříme mezi střední třídu, ale já si myslím, že patříme spíše mezi chudší domácnosti.

Svůj pokoj sdílím se svojí starší sestrou Zitou. To má své veliké nevýhody. Jednak si nemůžu domů vodit návštěvy, sestra ale kupodivu ano. Také nemám místo na své věci, protože sestra má všude plakáty svých oblíbených zpěváků a herců. V našem bytě nechybí televize, počítač, notebook a několik tabletů, ale rozhodně to není žádný výkvět elektroniky. Žádné přepychové věci u nás nenajdete a naše rodinné auto Fabie už toho taky hodně pamatuje.

Moji spolužáci, a není jich málo, nosí do školy značkové oblečení každý den. To já dostanu značkové oblečení pouze na Vánoce nebo narozeniny. Jinak

rozhodně ne. Tatínek mi sice vždy říká, ať si z toho nic nedělám, neboť ještě ve 20. století platila zásada „záplatovaný ale čistý,“ a my si přece kupujeme zcela nové oblečení na vietnamských tržištích, anebo jenom mírně obnošené oděvy v jednom žižkovském sekáči. Tam ovšem již celou naši rodinu znají jako dobré a stále zákazníky a oslovují nás důvěrně křestními jmény.

Teď něco bližšího k jednotlivým členům naší rodiny. Tatínek je zaměstnán jako úředník v jednom statistickém úřadu. Je prostě posedlý čísly. Když se ho zeptáte kolik je hodin, nikdy vám neodpoví půl páté, nýbrž 16.30. Všechno co dělá, musí mít vždy promyšlené do posledního detailu. Na kontrolování mojí žákovské knížky si vytvořil speciální tabulku, kde počítá různé ukazatele jako medián, modus a variační rozpětí, kterým nerozumím. Potom všechna čísla porovnává s výsledky za minulé čtvrtletí a na závěr sestavuje grafy. Běda, když mají klesající tendenci!

Když se tatínek odpoledne vrací z úřadu domů, neustále si stěžuje, jak mnoho a mnoho hodin musí tvrdě pracovat, aby uživil rodinu, a jak je vykořisťován zaměstnavatelem a státem. To já to tak ale nevidím. Když za ním náhodou přijdu do práce, tak má na obrazovce monitoru počítače již několik měsíců znázorněn graf „Vliv inflace na výši reálné mzdy na jednoho obyvatele ČR za rok 2014.“ No, asi se této problematice velice důkladně věnuje. Taky jsem si ještě donedávna myslel, že tatínek je velmi šetrný, ba dokonce lakomý. Jak jsem

se však mýlil! Onehdy v úterý jsem za ním přišel do kanceláře zrovna ve chvíli, kdy dával svoji spolupracovnici velikou modrou bonboniéru se slovy:

„Marcelko, Vy jste jako z cukru, jak Vy musíte být sladká.“

Tak tomu vážně nerozumím, proč tatínek kupuje v práci Marcelce drahou bonboniéru a mně kupuje v supermarketu toliko pouze o víkendech nějakou tu levnou čokoládu. Ihned jsem tedy požádal maminku, aby mi to vysvětlila. Ale ona mi neodpověděla vůbec nic, naopak se hrozně obořila na tatínka a pohádali se spolu. Od té doby mi tatínek nekupuje čokoládu už vůbec. A potom se řekne, svěřte se rodičům.

Maminka pracuje jako pokladní v supermarketu. Má to své výhody, nakupujeme totiž potraviny zásadně ve slevě, a tudíž i ušetříme. Akorát bychom už nemuseli večer co večer pořád dokola jíst ty párky, salámy a paštiky. Sleva je podle mě pěkná věc, leč kvůli tomu nebudu přece jíst v průběhu roku jedna a ta samá jídla. Maminka je hezká ženská. Soused každý večer číhá, aby se s ní mohl dát do řeči nebo jí pomoci s taškami. To mu potom tatínek vždycky něco vyvede. Třeba minule dal do novin inzerát, že soused prodá svůj třípokojevý byt za 500.000,- Kč, a přidal k tomu jeho číslo na mobil, které soused dal původně naší mamince s tím, že mu může kdykoliv zavolat. Tolik telefonátů soused nikdy neměl.

Naopak tatínek měl neobyčejně dobrou náladu, tak jsem toho hbitě využil a požádal ho o peníze na kino.

Moje sestra chodí do prvního ročníku gymnázia. Všichni jsou z ní ale úplně na větvi, jak je milá a nádherná. Všichni jí předpovídají kariéru modelky a moje starší sestra je o tom stoprocentně přesvědčena. Sestra má opravdu velké sebevědomí. Všem tvrdí, že bude nejdříve modelka, potom herečka a ještě moderátorka. Taky má moje sestra výrazně vyšší kapesné než já. Já totiž nemám kapesné vůbec. Po minulých zkušenostech se maminky raději ani neptám proč. Člověk nikdy neví, čeho by se dočkal.

Za pár dní už začne škola a mně se podařil mistrovský kousek. Ze svého šetrného tatínka jsem vymámil peníze na chytrý telefon. Zita už ho má dávno a taky mnozí moji spolužáci mají chytré telefony, tak jsem chtěl mít na začátku školního roku taky chytrý telefon. Nebylo to ale jednoduché. Když jsem nejprve požádal tatínka o peníze, odbyl mě slovy, „že dnes už sice každý hlupák má chytrý telefon, ale já ho mít nemusím.“ Tak jsem na to šel jinak. Nakukal jsem mu, že v osmé třídě už potřebujeme chytré telefony ke školní výuce. Na to tatínek slyšel, neboť jak tvrdí, u mládeže má být vzdělání na prvním místě.

2. ZAČÁTEK ŠKOLNÍHO ROKU

Druhého září začala opět škola. Vstoupil jsem do čerstvě vymalované třídy a přivítal se se svými spolužáky, z nichž jsem mnohé dva měsíce neviděl. Většina z nás byla opálena tuzemským sluncem, avšak několik jedinců mělo kakaovou barvu pokožky, které se dá docílit pouze na slunci jižním. Učitelka češtiny Sedláčková jako každoročně zadá první téma slohové práce „Co jsem dělal o prázdninách.“ Ještě že zazvonilo, protože ředitel se opět do školního rozhlasu rozpovídal. Prvňáčky vítal celou hodinu, a kdyby pokračoval dále tímto tempem, byl bych dozajista celé dopoledne hladový.

O velké přestávce jsme se vrhli na školní dvorek, na který někteří spolužáci chodili tajně kouřit. Jiní svačit. Zde na nás již číhal školník Pokorný. Přivítal nás tím, že nám vyhuboval slovy:

„Tak skončily prázdniny a já mám po klidu, bando jedna.“ Potom se obořil na Hemského: „Dej sem ty cigarety, než na tebe řeknu panu řediteli, že už kouříš.“

Po prázdninách zblblý Hemský mu podal nenačatá Marlborka i se zapalovačem. To školníka potěšilo. Okamžitě si jednu zapálil a řekl:

„To je zvrácený svět, mládež se tady poflakuje a kouří Ameriky, já džu celý den jako blázen a kouřím Startky.“ Odplivl si a zmizel.

Po velké přestávce jsme měli češtinu s naší třídní učitelkou Sedláčkovou. Je to typický dobrák od kosti, ani kuřeti by neublížila. Nikoho nenechá propadnout a pětky dává zcela výjimečně, takže i češtinou nedotčený Patrik měl jednou na vysvědčení v pololetí trojku. Sedláčková při výkladu o našich a světových klasicích je ve svém živlu. Přečetla snad všechny knížky našich národních buditelů. Jejím oblíbencem je však Karel Čapek. Když se chceme jako třída vyhnout zkoušení, pověříme šprta Lud'ka, aby zakoupil v antikvariátu do 10,- Kč nějakého klasika, a když pak předáme Sedláčkové na začátku hodiny třeba staré vydání Temna od Jiráska, Sedláčková zjihne a celou hodinu nám recituje z paměti básně Jaroslava Vrchlického. Je to pořád lepší než dostat díky nepřipravenosti čtverku.

Když už jsem zmínil naší třídní učitelku, musím se zmínit ještě o dvou výrazných tvářích našeho učitelského sboru. Jan Straka je učitelem matematiky a chemie. V prvních hodinách chemie nám neustále zdůrazňoval, že nejrozšířenějším prvkem v hornině je

křemík, až dostal tedy tuto přezdívku. Druhým případem je tělocvikář Květoslav Janda, zvaný Květák.

Straka je menší kulaté postavy, věčně zamyšlený a neznámý vědec. Ve svém životě již napsal stovky odborných pojednání a statí, například „Vliv polární záře na chemické reakce molekul s obsahem dvojmocného železa,“ anebo „Nehnojte zahrádky kyselinou.“ Kupodivu mu občas nějaký ten vědecký článek otisknou. Zvyšování prodeje odborných časopisů, ve kterých velice zřídka publikuje, provádí tím, že tyto články jsou tématem ke zkoušení. Stáváme se tak zároveň vlastníky odborných časopisů, které bychom jinak nikdy nekoupili. Tak to je náš Křemík.

Ještě horší je Květák. Ten si zřídil přímo ve škole fitcentrum, které vybavil stroji, jenž vyřadili místní fotbalisti. Teď nás nutí lavičky a veškeré přístroje natírat, říká, že tím můžeme dosáhnout slevu až 10% na permanentku. U naší češtinářky lstivě zjistil jména žáků, kteří vynikají úhledným krasopisem, a tito jedinci jsou nuceni psát rádoby vtipné reklamní slogany typu: „Jen Jandovo náradí si s vaším tukem poradí.“

Květák je samá šlacha a sval a neumí prohrávat. Když s námi hraje basketbal, je to samý útočný faul – prorážení, ale on s klidem hází ještě trestné hody. Hodnocení známkových disciplín je velice tvrdé, ale při zakoupení permanentky rodinnými příslušníky žáků

naší základní školy Květák ocení snahu a dává podstatně lepší známky, limit nelimit.

Ostatní učitelé nevybočují příliš z řady, při vyučování se vesměs drží probírané látky a je s nimi docela nuda.

První den ve škole utekl jako voda a při večeři ze zlevněných rybích prstů tatínek tvrdil: „Musíme jíst mořské ryby častěji, abychom měli v těle dostatek jódu. Mořské ryby jsou velmi zdravé, a přesto jejich spotřeba v Čechách činí pouze 0,9 kg na obyvatele za jeden rok. Toto nelichotivé číslo musí naše rodina zvýšit.“

Po této své přednášce se rozjařil a zvolal „hola, hola škola volá,“ čímž znechutil moji sestru Zitu, která ani rybu nedojedla a odešla pryč neznámo kam. Vrátila se domů až v noci.